

РЕШЕНИЕ

№ 22996

гр. София, 08.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 15.05.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Наталия Ангелова

ЧЛЕНОВЕ: Ванина Колева

Мариета Райкова

при участието на секретаря Лилия Благоева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **1499** по описа за **2026** година докладвано от съдия Наталия Ангелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 208 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Делото е образувано по жалба на Е. Б. П., ЕГН: [ЕГН], чрез адв. Е. П. срещу Решение от 10.12.2025 г. на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 11-ти състав по НАХД № 15808 по описа за 2025 г., с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 25-4332-026431/14.10.2025 г., издадено от началник на сектор при Пътна полиция – СДВР, с което, на основание чл. 179, ал. 2, пр. 4 ЗДП, на касатора е наложена глоба, в размер на 300 лева за нарушение на чл. 20, ал. 1 ЗДвП.

В жалбата се твърди, че оспореното съдебно решение е постановено при нарушение на материалния закон и на процесуалноправни разпоредби, както и че същото е необосновано, тъй като е постановено в противоречие с приетите по делото доказателства и реалната фактическа обстановка. Твърди се, че районният съд не е обсъдил факта, че автобусът е паркиран в нарушение на забранителен знак „В 27“ за паркиране и престой на МПС, не е обсъдил обстоятелството, че в съставения протокол за ПТП не е отбелязано наличието на забранителния знак, както и че съставителя на протокола, разпитан по делото, не си спомня дали е имало такъв знак, както и защо липсва подпис на съставителя на протокола. Твърди се, че не е обсъдено обстоятелството за нарушение на чл. 52, ал. 4 от ЗАНН в хода на производството по ангажиране на отговорност, както и свидетелските показания на свидетеля П. - брат на жалбоподателя.

Посочва се също, че районният съд е следвало да обсъди приложението на чл. 8 от ЗАНН. В заключение счита, че неправилно съдът е достигнал до извод, че вмененото нарушение е безспорно доказано. Моли за отмяна на оспореното съдебно решение и на потвърденото с него НП.

В съдебно заседание касаторът Е. Б. П. се представлява от адв. П., който поддържа жалбата. Представя писмени бележки.

Ответникът – Началник сектор в отдел „Пътна полиция“ – Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/ - Д. Д. в съдебно заседание не се явява и не се представлява. По делото е депозирано становище по касационната жалба, в която се излагат доводи за нейната неоснователност. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Софийска градска прокуратура се представлява от прокурор Стоян Димитров, който дава заключение за неоснователност на касационната жалба. Иска от съда да остави в сила оспореното съдебно решение.

Административен съд София-град, XXVI касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено следното:

Касационната жалба е подадена от активно легитимирано лице, в законоустановения 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК от съобщаването на обжалваното съдебно решение. Предвид изложеното същата се явява процесуално допустима.

Софийски районен съд, въз основа на събраните по реда на НПК доказателства, е установил следната фактическа обстановка, а именно:

На 02.10.2025 г., около 18:00 ч., жалбоподателят Е. Б. П. управлявал лек автомобил Сеат А., ДК [рег.номер на МПС] в [населено място] в локалното платно на [улица], с посока на движение от [улица]към [улица]В автомобила с него се намирали и брат му – свидетелят Й. П. и дъщеря му.

Локалното платно се състояло от две ленти за движение – по една за всяка посока. Метеорологичните условия били лоши, а трафикът бил натоварен. По същото време, в лентата за движение на П. бил спрял за престой и качване на пътници, с включени аварийни светлини, автобус М. Травего, рег. № SK6106AZ, с водач – северномакедонския гражданин Д. С.. П. предприел маневра по заобикаляне на спрелия автобус, от лявата му страна, навлизайки в лентата за насрещно движение. По същото време, в нея и в близост до П., в обратна посока, се движел неустановен камион. За да избегне челен сблъсък с насрещното движещото се товарно превозно средство, П. предприел маневра по спешно завръщане в лентата си за движение, но поради неупражнен достатъчен контрол, при навиване на волана, реализирал ПТП с автобуса, в резултат на което дясна странична част на автомобила му забърсала предна лява част на автобуса.

Било потърсено съдействие от екип на ОПП-СДВР. До пристигането на същия, двамата водачи останали на местопроизшествието, като лекият автомобил бил преместен, за да не затруднява допълнително трафика.

Съставен е АУАН Серия ГА № 4624006, въз основа на който е издадено НП 25-4332-026431/14.10.2025 г., издадено от началник на сектор при Пътна полиция – СДВР, с което, на основание чл. 179, ал. 2, пр. 4 ЗДП, на Е. Б. П. е наложена глоба, в размер на 300 лева за нарушение на чл. 20, ал. 1 ЗДвП.

За да потвърди НП, районният съд е приел, че при издаване на АУАН и НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, вмененото нарушение на чл. 20, ал. 1 от ЗДвП е безспорно извършено от П., правилно е определен размера на наказанието и не са налице данни за

приложение на чл. 28 от ЗАНН.

Правна преценка на касационната инстанция:

При субсидиарното действие на НПК, районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените принципи. СРС е събрал необходимите и относими доказателства, в обжалваното решение е изложил мотиви относно преценката на доказателствата, която е извършил и въз основа на последните е направил изводи, които се споделят от настоящия касационен състав – разпитани са свидетелите – В. Д. и Й. П., като съдът ги е обсъдил в тяхната съвкупност в т.ч. и протокола от ПТП. Не се споделят оплакванията в касационната жалба в тази посока.

Основната защитна теза, застъпена в касационната жалба, е, че съдът не е обсъдил наличието на пътен знак В27 на мястото, където е бил спрян автобусът, станал причина за настъпването на ПТП. На първо място, това обстоятелство не се подкрепя от събраните по делото доказателства, с изключение на свидетелските показания на брата на жалбоподателя, които сами по себе си не са достатъчни, за да установят твърдения факт. Следва да се отчете и заинтересоваността на свидетеля, произтичаща от родствената му връзка с нарушителя. Освен това, дори да се приеме за доказано, че на процесното място е имало неправилно спрял автобус, това обстоятелство не е в състояние да опровергае извършването на нарушението.

За съставомерността на деянието е достатъчно да се установи, че е загубен контрол върху управляваното МПС, но механизма за неговото настъпване по същество е ирелевантен при самостоятелното ПТП. В този смисъл, доказано е нарушението по чл. 20, ал. 1 от ЗДвП, поради което отговорността на водача е законосъобразно ангажирана.

АУАН съдържа посочените реквизити по чл. 42 ЗАНН, а издаденото наказателно постановление е в съответствие с изискванията на чл. 57, ал.1 от ЗАНН. Във връзка с изложеното в касационната жалба следва да бъде изтъкнато, че съгласно чл. 52, ал. 4, изр.1 ЗАНН преди да се произнесе по преписката, АНО е длъжен да провери акта с оглед неговата законосъобразност и обоснованост, да прецени възраженията и събраните доказателства. АНО няма нормативно задължение да обективира писмено тази си преценка в текста на наказателното постановление. Излагането на такива съображения не е предвидено с чл. 57, ал. 1, т. 1-10 ЗАНН като задължителен реквизит и така обсъждането на възражението по чл. 44, ал. 1 ЗАНН може да е само част от факултативно му съдържание.

Неоснователно е позоваването в жалбата на чл. 8 от ЗАНН. За да е налице крайна необходимост по смисъла на посочената разпоредба е нужно да са изпълнени кумулативните предпоставки на разпоредбата на чл. 13, ал. 1 то Наказателния кодекс, а именно деянието да е извършено, за да се спасят държавни или обществени интереси, както и свои или на друго лице лични или имотни блага от непосредствена опасност, която деецът, освен това, не е могъл да избегне по друг начин и при положение, че причинените от деянието вреди са по-малко значителни от предотвратените.

В конкретния случай тези предпоставки не е доказано да са били налице. Освен това, за да се обоснове твърденията си, че е действал при крайна необходимост по смисъла на чл. 13 НК, касационният жалбоподател следва да ангажира достатъчно убедителни и категорични доказателства за наличието на непосредствена опасност, която не може да бъде избегната по друг начин, което също не е било сторено.

Споделят се и съображенията на СРС за неприложимост в конкретния случай на чл.28 ЗАНН предвид значимостта на обществените отношения, които се засягат от конкретното нарушение и

последниците от него.

По тези съображения касационната инстанция счита, че съдебното решение на Софийски районен съд, е валидно, допустимо и правилно, не се установяват касационни основания по чл. 348 от НПК за отмяната му и същото следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл. 63д, ал. 3 ЗАНН, на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение в размер на 130 лева, определен при съобразяване разпоредбата на чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ, вр. с чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ, което своевременно е претендирано в представената по делото писмена защита. Сумата следва да бъде превалутирана в евро - 66,47 евро.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, Административен съд София-град, XXVI касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 10.12.2025 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 11-ти състав по НАХД № 15808 по описа за 2025 г.

ОСЪЖДА Е. Б. П., ЕГН: [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 66,47 евро шестдесет и шест евро и четиридесет и седем евроцента.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.